

2. na podstawie charakterystyki emisyjnej obliczenie konturu obszaru, w którym występują wartości pola elektromagnetycznego wyższe od dozwolonych dla danego obszaru pomiarowego
3. powiększenie rozmiarów konturu obszaru jak w punkcie 2 o 20%, to jest o wartość rzędu typowej niepewności pomiarowej,
4. powiększenie rozmiarów konturu obszaru jak w punkcie 3 o 50% (kryterium „wartości zbliżonych do dopuszczalnych” opisane w podpunkcie 5.1.1),
5. obliczenie zasięgu (rozmiarów) tego obszaru jak wyżej,
6. sporządzenie szkicu rozmieszczenia anten (grupy anten) i obszaru jak wyżej względem pobliskich miejsc dostępnych dla ludności, w tym budynków i lokali, jeżeli występują.

Jeżeli analiza wzajemnego położenia miejsc dostępnych dla ludzi oraz opisanego konturu obszaru o wartościach pola elektromagnetycznego przekraczających dopuszczalne, wykreślonego z powiększeniem o typową niepewność pomiaru, uwzględniającego kryterium „wartości zbliżonych do dopuszczalnych według metody równe zaledwie połowie wartości rzeczywiście dopuszczalnych – nie wykazuje pokrywania się tego obszaru z miejscami dostępnymi dla ludzi, zgodnie z akredytowaną metodą badawczą [2 punkt 5.2)] nie wyznacza się w tych miejscach pionów pomiarowych.

Piony pomiarowe wyznacza się w miejscach, gdzie ta analiza wykaże pokrywanie się miejsca z tak utworzonym (obliczonym) konturem.

5.1.3. Ustalenie odległości minimalnej wykonywania pomiarów (początku „pola dalekiego”)

Spełnia wymagania normy akredytacyjnej PN-EN ISO/IEC 17025	—	Spełnia wymagania punktu metody badawczej [2]	3
--	---	---	---

Pomiary wykonywano zawsze w odległości od anteny większej od granicy pola dalekiego wyliczonej według [2] punkt 3. Granica taka dla różnych przypadków jest różna, jednak zwykle wynosi około 10 m.

5.1.4. Ustalenie odległości maksymalnej wykonywania pomiarów (zasięgu obszaru pomiarowego)

Spełnia wymagania normy akredytacyjnej PN-EN ISO/IEC 17025	—	Spełnia wymagania punktu metody badawczej [2]	13
--	---	---	----

Ze względu na wysokość zawieszenia anten pomiary wykonano do odległości 305 m.

5.1.5. Ustalenie kierunków pomiarowych

Spełnia wymagania normy akredytacyjnej PN-EN ISO/IEC 17025	—	Spełnia wymagania punktu metody badawczej [2]	19
--	---	---	----

Kierunkiem pomiarowym jest zespół pionów pomiarowych tworzących w terenie linię odpowiadającą wymaganiom metody [2] w odniesieniu do konkretnej służby radiokomunikacyjnej (różne zasady dla różnych służb).

Instalacja będąca powodem wykonania badania należy do służby radiokomunikacyjnej ruchomej lądowej.

Główne kierunki pomiarowe zgodnie z punktem 19.1 metody [2] ustalono wzdłuż azymutów maksymalnego promieniowania anten sektorowych radiokomunikacji ruchomej.

Biorąc pod uwagę warunki terenowe w otoczeniu instalacji na obszarze pomiarowym o wielkości wynikającej z odległości (opisanej w punkcie 5.1.4) oraz charakterystykę techniczną źródła (moce i charakterystyki emisyjne anten), zgodnie z punktem 19.2 metody badawczej [2] pomocnicze kierunki pomiarowe nie musiały być ustalane.

5.1.6. Dodatkowe piony pomiarowe poza głównymi lub dodatkowymi kierunkami pomiarowymi

Spełnia wymagania normy akredytacyjnej PN-EN ISO/IEC 17025	—	Spełnia wymagania punktu metody badawczej [2]	14
--	---	---	----

Zgodnie z metodą badawczą [2 punkt 5.2)] przed doбором pionów pomiarowych należy wykonać obliczenia, dzięki którym nie dojdzie do pominięcia żadnego miejsca dostępnego dla ludności, w którym poziom pola elektromagnetycznego może być zbliżony do wartości granicznej.